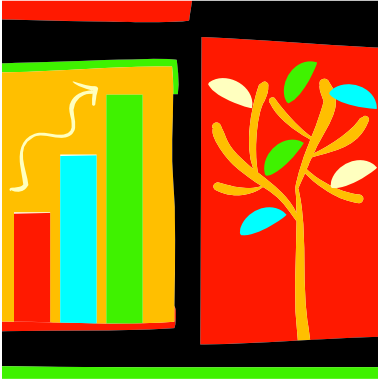

M. Zoshenko (Nga)

Tài đánh hơi của chó

Hà Việt Anh dịch

Lái buôn Bápkin bị "thó" mất cái áo lông gấu trúc. Ông ta tỏ ra rất tức giận:

- Cái áo lông còn mới ời là mới. Tiếc thế cơ chứ. Thực ra không phải là tiếc tiền, nhưng tôi mà bắt được đứa ăn trộm ấy à, tôi sẽ nhổ vào cái bản mặt của nó.

Bápkin đề nghị cảnh sát cho một con chó đặc nhiệm đi truy lùng dấu vết của kẻ cắp. Một người đàn ông đội mũ cát kết, mặc xà cạp dẫn một con chó đến. Trông nó thật dữ tợn, lông màu nâu xỉn, cái mặt nhọn hoắt trông không có cảm tình chút nào.

Người đàn ông đưa con chó đến gần cửa xuyt xuyt mấy tiếng và bỏ đi chỗ khác. Con chó đánh hơi trong không khí, đảo mắt nhìn khắp lượt mọi người, lúc này đám đông đã bu kín quanh nhà Bápkin. Bỗng nó lao tới chỗ bà Phêka ở nhà số 5, đi quanh chân bà ta và hít gấu váy. Bà Phêka chạy thực mạng con chó đuổi theo và nó tóm được gấu váy của bà ta nhất định không chịu buông tha. Bà Phêka liền quỳ xuống dưới đất trước mặt ông cảnh sát.

- Vâng tôi xin nhận lỗi, tôi có tội - tất cả chỉ có 5 xô men chua và dụng cụ để làm bia lậu, tất cả ở trong buồng tắm ấy ạ. Hãy dẫn tôi đến đồn cảnh sát đi.

Đám đông ồ lên:

- Thế còn áo lông thì sao?

- Áo lông nào? Tôi không biết áo lông áo liếc gì cả. Tội của tôi tôi nhận rồi.

Hay xử tội tôi đi, đừng hỏi lằng nhằng nữa.

Người ta đưa bà Phêka đi. Người đội mũ cát kết lại xuyt con chó đi tìm tiếp.

Con chó hít hít trong không khí, mắt đảo xung quanh, rồi nó tiến gần đến chỗ ông trưởng khu phố.

Ông này mặt mày tái dại, gục xuống đất.

- Hãy bắt tôi đi, hãy trói tôi đi. Tôi đã thu tiền điện nước của mọi người trong khu phố nhiều gấp hai lần và đem đi đánh bạc hết rồi.

Và tất nhiên là tất cả đổ xô vào cứu ông trưởng khu phố rồi trói nghiêng ông ta lại. Trong lúc đó con chó hung hãn kia lại tiến về phía người đàn ông sống ở nhà số 7 và cắn gấu quần ông ta, Người đàn ông tái mét mặt, người rũ xuống như một miếng giẻ rách:

- Tôi có lỗi. Thực tình tôi không phải là người xấu đâu, chỉ vì sợ gian khổ nên tôi đã sửa lại ngày sinh tháng đẻ để khỏi phải ra mặt trận - hu hu hu.

Hãy bắt tôi đi!

Đám đông nhón nháo, không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. "Con chó này sao mà tài thế không biết?". Mọi người trầm nghĩ.

Lái buôn Bápkin chớp mắt lia lịa, nhìn quanh một lúc rồi rút tiền ra đưa cho cảnh sát:

- Ông hãy mang con chó của ông đi đi. Thôi đành mất cái áo lông ấy còn hơn.

Bápkin nói chưa hết câu thì con chó đã xô đến bên cạnh và sửa ầm lên.

Bápkin định bỏ chạy nhưng con chó đã đớp được vạt áo của ông ta, lôi ngược ông ta lại. Lái buôn Bápkin lắp bắp, mặt tái nhợt:

- Vâng thưa ông cảnh sát, quả thật tôi là kẻ khốn kiếp, cái áo lông gấu ấy

không phải là của tôi, tôi đã lấy trộm của thằng em trai. Hãy tha cho tôi với! Đám đông lại được một phen nháo nhác. Trong lúc ấy con chó tai hại kia kịp tóm thêm được hai, ba người nữa. Những người này cũng đành thú nhận những tội lỗi của mình. Người thì ăn cắp tiền, người thì đánh vợ bằng bàn là, người thì ăn của dút lút...

Đến lúc này thì đám đông tản đi đâu hết chỉ còn lại người đàn ông và con chó. Bỗng nó lại sủa vang và cắn đứt gấu quần ông chủ. Ông này liền quỳ sụp xuống trước mặt con chó và vừa nói vừa khóc:

- Hãy cắn xé tao đi, tao là kẻ đốn mạt nhất. Mày biết không, người ta cấp cho tao 3 đồng vàng mỗi tháng để mua thức ăn cho mày, nhưng đã từ lâu rồi mỗi tháng tao chỉ mua có một đồng thôi, hai đồng vàng còn lại thì tao thủ túi và đánh bạc hết rồi.

Chuyện gì xảy ra sau đó thì tôi không được rõ. Tốt nhất là nên tránh xa những điều tội lỗi.

Nguồn: Trang văn học

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên

vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003